

[Hanne Reintoft.]

størsteparten lønmodtagernes penge, og det bør anvendes også til en udvidelse af vores økonomiske demokrati. Jeg vil gerne spørge den socialdemokratiske forslagsstiller, hvad man har tænkt sig i den forbindelse.

At gennemføre en ordentlig pensionering, virkelig stille de handicappede og ældre, der er henvist til samfundets pensioner, på en rimelig måde og samtidig få det fornødne omsorgsapparat til at fungere, det bliver en meget dyr historie, og problemet er jo ikke løst ved, at man under denne debat henviser til de sindslidende og ved debatten om de sindslidende henviser til pensionisterne. Det må ligge helt klart, at dem, vi først og fremmest må tænke på, det er de mennesker, der ikke har mulighed for andre indtægter end deres pension. Hvis dette skal gøres ordentligt, turde det også ligge helt klart, at vi slet ikke har råd til den urimelige og asociale ordning, at vi fra 1970 skal yde fuld folkepension til alle, også til dem, der sidder i glimrende kår, og jeg forstår slet ikke de socialdemokratiske bemærkninger om, at den fulde folkepension er et væsentligt skridt på vejen frem mod en god pensionsordning. Tværtimod vil den være en klods om benet, hvis vi virkelig skal skaffe ordentlige pensionsforhold for de virkelig trængende, og hvis vi ikke meget hurtigt skal nå derhen, hvor statsministeren frygter vi kommer, at det meste af landets indtægter skal bruges til samfundets administration. Jeg skal derfor så indtrængende som overhovedet muligt henstille, at man udsætter den fulde folkepensions ikrafttræden, i hvert tilfælde indtil pensionerne er bragt op på et rimeligt og internationalt niveau, til de er bragt op over et eksistensminimum. Vi kan ikke være bekendt, at vi har folk gående på et niveau som nu.

Niels Mørk: Jeg er faktisk i den situation, at jeg kan takke ministeren og ordførerne, dem, vi har hørt indtil nu, for delvis tilslutning til det forslag til beslutning, som vi har fremsat. Jeg må dog indrømme, når jeg erin-

drer debatten i efteråret 1967 om forhenværende socialminister Kaj Bundvads tillægspensionsordning, at jeg i og for sig nu havde ventet en mere positiv, en mere konstant stillingtagen fra ministeren og regeringspartierne ordførere. Der var selvfølgelig nok nogen sympati for visse af de ting, som vi har rejst i vort forslag, men det er jo, ligesom der ikke var så forfærdelig meget at have sympatien i.

Jeg vil gerne sige, før jeg svarer enkelte af ordførerne, at efter pensionsdebatten i efteråret 1967 bebudede den daværende socialminister, hr. Kaj Bundvad, at han ville forelægge tinget et forslag om en pensionsreform og her tage hensyn til det, som var sagt under debatten. Jeg kan vel godt sige, at hvis folketingsvalget ikke var kommet i vejen, ville et sådant forslag for længst have været fremsat og forhåbentlig også vedtaget. Da regeringen indtil nu ikke har vist noget særligt initiativ i denne sag, har vi altså, fordi det efter vor opfattelse her drejer sig om en hastesag, fremsat det foreliggende forslag til beslutning.

Fleere af ordførerne har været inde på finansieringen af tillægspensionen og også på forslaget om en tjenestemandslignende pensionsordning finansieret over produktionen, altså ved arbejdsgiverbidrag. At vi foreslår tillægspensionen finansieret over et større folkepensionsbidrag i modsætning til det, vi foreslog i efteråret 1967, skyldes, at vi selvfølgelig som de realister, vi er, må erkende, at der for tiden ikke er politisk mulighed for at gøre det på anden måde, og kan vi ikke få det bedste, må vi jo som andre nøjes med det næstbedste.

Jeg må dog indrømme, at en sådan ordning meget let kan vende den tunge ende nedad. Det er derfor, vi har foreslået den tjenestemandslignende pension finansieret over produktionen, ligesom det er tilfældet i en række af vore nabolande. På denne måde opnås en lempeligere finansieringsform, der ikke vil påvirke den enkeltes levedåd så mærkbart, som en væsentlig forhøjelse af pensionsbidraget vil gøre det. I øvrigt kan